

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph. D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **Městys Slavětín**, IČO: 00265497,
sídlem Na Městečku 50, 439 09 Slavětín,
zastoupený doc. JUDr. Ing. Radkem Jurčíkem, Ph.D., advokátem,
sídlem Obilní trh 6, 602 00 Brno,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2017, č. j. 29305/17/5000-10470-700938,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 29. 6. 2017, č. j. 29305/17/5000-10470-700938, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil platební výměr Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 13. 6. 2016, č. 139/D/2016, č. j. 1542626/16/2500-31472-506533. Tímto platebním výměrem správce daně podle zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

předpisů (dále jen „daňový řád“) a podle § 44a odst. 4 písm. c) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“) vyměřil žalobci odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně ve výši 8 620 000 Kč. Žalobce se současně domáhal toho, aby soud zrušil platební výměr správce daně a uložil žalovanému nahradit mu náklady soudního řízení.

2. Pro případ, že by soud neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, žalobce požadoval, aby soud ve smyslu § 65 odst. 3 s. ř. s. snížil odvod za porušení rozpočtové kázně na nejnižší možnou míru, a to nejlépe na 0 Kč.

Žaloba

3. Žalobce nejprve konstatoval, že na základě žádosti o dotaci ze dne 5. 4. 2010 požádal Ministerstvo pro místní rozvoj o poskytnutí dotace na opravu komunikace a vodní záchytné nádrže poškozených přívalovými dešti. V části II žádosti o dotaci je jako druh živelné pohromy uvedeno, že se jedná o rozsáhlé přívalové deště a jako datum počátku živelní pohromy je v žádosti o dotaci uvedeno 4. 7. 2009 a jako datum ukončení živelní pohromy 5. 7. 2009. Rozhodnutím o poskytnutí dotace č. 217D117005436 ze dne 23. 7. 2010 byla žalobci poskytnuta dotace v celkové maximální výši 4 760 000 Kč. Vlastní zdroje žalobce byly stanoveny minimálně ve výši 1 191 000 Kč. Dotace byla poskytnuta na řešení projektu „*Oprava vodní záchytné nádrže a komunikace poškozených přívalovými dešti, Slavětín nad Ohří*“ v rámci programu „*Obnova obecního a krajského majetku postiženého živelní nebo jinou pohromou.*“ Účelem dotace byla oprava vodní nádrže a obecní komunikace ve Slavětíně na pozemcích p. č. „X“ (ulice „X“) a „X“ (vodní záchytná nádrž).
4. Žalobce nesouhlasil se správcem daně, že dotace nebyla použita na obnovu majetku poškozeného následkem živelní nebo jiné pohromy v roce 2009, neboť v období 4. a 5. 7. 2009 nedošlo v obci k žádné živelní pohromě. Podle správce daně byly poskytnuté finanční prostředky využity k rekonstrukci komunikace poničené běžným provozem (výtluky), kořenovým systémem stromů a také vlivem povětrnostních podmínek (voda, mráz), který působí na vozovku destruktivně, a dále k opravě chodníků, vjezdů do jednotlivých dvorů a parkovacích stání, a dotace tak byla použita v rozporu s bodem 1 Zásad programu pro poskytování dotací v roce 2009. K tomu žalobce poukázal na vyjádření Českého hydrometeorologického ústavu Ústí nad Labem (dále jen „ČHMÚ“) ze dne 18. 1. 2016, ve kterém se mimo jiné uvádí, že na základě radarových snímků nelze jednoznačně vyloučit výskyt přívalových srážek v oblasti zájmové lokality, a to dne 4. 7. 2009. V neposlední řadě se ve vyjádření uvádí, že v období od začátku května do minimálně 6. 7. 2009 byly v zájmové lokalitě zaznamenány bouřky a přívalové deště. Zdůraznil, že datum 4. až 5. 7. 2009 bylo uvedeno v žádosti o dotaci jako konečné a rozhodné po destrukci komunikace ulice Kozí, která byla následkem několika přívalových dešťů v období jara 2009 tímto živlem poškozena. Poznamenal, že správci daně jako podpůrný materiál předložil petici občanů žijících převážně v zájmové lokalitě, kteří potvrzují, že městys Slavětín v průběhu jara 2009 zasáhly přívalové deště a silné bouřky. Dalším podkladem je vyjádření Městského úřadu v Lounech, odboru životního prostředí, (zpracované Ing. M. N.) k činnosti povodňových orgánů obce v době povodně a přívalových dešťů. Zdůraznil, že městys byl prokazatelně od začátku sledovaného období (tzn. od května 2009 do 4. 7. 2009) zasážen několika přívalovými dešti a jeho majetek byl touto pohromou poškozen. Z pohledu žalobce byla dotace použita v souladu s touto podmínkou, a nedošlo tedy k porušení rozpočtové kázně daňovým subjektem.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

5. Poukázal na vyjádření Městského úřadu v Lounech, odboru stavebního úřadu, speciálního stavebního úřadu ze dne 31. 12. 2015, ve kterém se uvádí, že pro provedenou opravu koruny komunikace v navrženém rozsahu s následnou pokládkou asfaltového koberce do výše 3-5 cm, kdy nedošlo ke změně nivelety vozovky ani k šířkovému uspořádání, a kdy je dešťová kanalizace, včetně kanalizačních vpustí v majetku obce, nebylo nutné vydávat stavební povolení ani souhlas s ohlášeným stavebním záměrem dle stavebního zákona. Byl proto toho názoru, že realizace opravy komunikací ulic Koží a Bieblova nepodléhala stavebnímu řízení podle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), na opravu záchytné nádrže „Louže“ rovněž nebylo nutné vydání stavebního povolení a závěr správce daně je nesprávný. Protokol o zkoušce č. 12772/1/2006 ze dne 21. 7. 2006 byl předložen v souladu s opravou předmětné záchytné nádrže Louže. Předložením předávacího protokolu ze dne 15. 12. 2010 byla splněna podmínka pro obdržení dotace.
6. Poznamenal, že z protokolu o zaměření ulice „X“ vyplývá, že plocha asfaltového povrchu komunikace je 828 m², plocha chodníků je 107 m² a plocha stání a vjezdů do rodinných domů je 480 m², celkem je tedy zastavěna plocha 1 415 m². Zdůraznil, že v katastru nemovitostí není pozemek p. č. „X“ (ulice „X“) o výměře 2 167 m² rozdělen na chodník, asfaltovou komunikaci, stání, tzn., že uvedená komunikace je brána jako celek a z toho důvodu nebyla v žádosti o dotaci dělena na jednotlivé součásti. Do žádosti byla uvedena jako jeden z parametrů přibližná celková výměra komunikace (2 150 m²; rozdíl 17 m² od výměry pozemku). Z toho bylo dle žalobce evidentní, že od počátku žádal o poskytnutí dotace na celou komunikaci.
7. Konstatoval, že od podání žádosti o dotaci došlo omylem k uvedení plochy vodní nádrže Louže o výměře 640 m², místo správných 194 m², tato písařská chyba byla i nadále opisována a z tohoto důvodu vždy chybně uváděna v podkladech. Uvedl, že v žádosti o dotaci byl mimo jiné jako příloha doložen také výpis z katastru nemovitostí a snímek předmětné nádrže. Z toho dle žalobce plyne, že neměl v žádném případě v úmyslu vědomě zkreslovat plochu vodní nádrže. K dobru žalobce lze přičíst fakt, že fakturována byla práce opravy plochy vodní nádrže v rozsahu odpovídající skutečně provedeným pracím (celé dno nádrže bylo odbahněno a následně vyspraveno a opraveno, opraven byl i vtokový objekt).
8. Dále uvedl, že pro veřejnou zakázku malého rozsahu na stavební práce s názvem „*Oprava komunikací poškozených živelnou pohromou, Slavětín*“ (rekonstrukce „X“) oslovil 4 potenciální dodavatele. Podle protokolu o výsledku z mimořádné kontroly ze dne 12. 10. 2011 provedené Ministerstvem pro místní rozvoj žalobce dodržel termíny realizace a závazné ukazatele v rozhodnutí o poskytnutí dotace ev. č. 217D117005437. Zdůraznil, že nešťastně a formálně nesprávně ve výzvě k podání nabídek uvedl, že jde o výzvu „*k podání nabídek ve zjednodušeném řízení, veřejná zakázka malého rozsahu na plnění veřejné zakázky dle § 12 odst. 3 zákona č. 137/2006 Sb.,...*“. V dalším odstavci je pak však již uvedeno, že jde o výzvu „*ve věci zadání veřejné zakázky ve zjednodušeném podlimitní řízení podle § 12 odst. 3...*“. Dále zadavatel požadoval předložit nabídku v obálce s vyznačením „*VÝZVA zjednodušená zakázka - ...*“. Z tohoto pohledu bylo dle žalobce zřejmé, že nejde o postup podle zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném do 31. 12. 2010 (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

9. Vzhledem k tomu, že dané zakázky jsou samostatné, ale nelze vyloučit jejich posouzení z pohledu sčítání veřejných zakázek, uvedl žalobce, že zadavatel je oprávněn stanovit či definovat předmět veřejné zakázky dle vlastního rozhodnutí; je však vždy povinen dodržet pravidlo zákazu dělení předmětu veřejné zakázky, pokud by v důsledku toho došlo ke snížení předpokládané hodnoty pod finanční limity stanovené v § 12 zákona o veřejných zakázkách. S tím souvisí i vymezení, co je možné považovat za jedinou veřejnou zakázku. Při posouzení, zda se jedná o jednu či více veřejných zakázek, je potřeba vždy brát v úvahu a přihlížet k věcným, geografickým, časovým, funkčním souvislostem, povaze okolností a aktuálnosti potřeb zadavatele. Žalobce zdůraznil, že všechny podmínky rozhodnutí o dotaci dodržel (parametry uváděl v rozsahu jemu známých údajů), realizoval v současné době plně funkční projekt (rekonstruované silnice splňují svůj účel), silnice je řádně používána a k závěrům daňových orgánů konstatoval, že před realizací projektu obě silnice byly pouze zpevněné (neasfaltované), přičemž nyní již asfaltované jsou. Poznamenal, že nebyl brán v úvahu žádný materiál, který předložil, a to vyjádření Městského úřadu v Lounech o tom, že nebylo nutné stavební povolení, i když správce daně nepodloženě tvrdí, že nutné bylo. Co se týče nové nivelity a posunutí horizontální změny vpustí a hydrantů, tak k tomu došlo tak, že nebylo nutné stavební povolení, což pro silnice druhé a třetí třídy je v celém kraji. Pokud dle žalobce nebylo nutné stavební povolení, nebylo nutné ani kolaudační rozhodnutí. Dodal, že účel dotace byl dodržen, prostředky šly na účel dotace, byla opravena komunikace, odvodnění a zabezpečení před velkou vodou. Zdůraznil, že v roce 2009 proběhla konečná fáze destrukce komunikace, v celém průběhu jara tam přívalové deště byly, zemědělci nemohli sklízet, je to v kronice.
10. Poukázal na to, že dotační orgán byl na dvou kontrolách a nikdy nic nezjistil. Uvedl, že si najal administrátora k administraci veřejných zakázek, aby k zadání veřejné zakázky v rámci daného projektu došlo plně v souladu se zákonem a vyvinul maximální úsilí o řádné zadání veřejné zakázky, přičemž podnět ke kontrole dal sám žalobce.
11. Na základě kontrolního zjištění vyplývajícího z provedené daňové kontroly správce daně konstatoval, že žalobce při zadávání veřejné zakázky v rámci projektu nepostupoval v souladu se zákonem o veřejných zakázkách. Žalobce zdůraznil, že v daném případě šlo o veřejné zakázky malého rozsahu, což vyplývá ze všech podkladů (s výjimkou jednoho, kde je formálně nesprávně nepsáno zjednodušené podlimitní řízení), a nemohlo tedy k porušení těchto ustanovení zákona dojít.
12. Namítal, že stanovená výše odvodu za porušení rozpočtové kázně v platebním výměru a rozhodnutí žalovaného není odůvodněna, a to ani k závažnosti porušení, ani k tomu, že ne každé porušení zákona vede k porušení rozpočtové kázně, přičemž absence tohoto odůvodnění je rovněž důvodem kasace napadených rozhodnutí. Žalobce namítal, že se správce daně nevypořádal s jeho argumentací týkající se nesouhlasu s vyměřením a uložením odvodu. Žalobce byl přesvědčen, že daňové orgány pochybily, jestliže neprovedly důkaz vyjádřením ČHMÚ a Městského úřadu v Lounech. Vzhledem k tomu, že tak neučinily a neuvedly proč, jde o tzv. opomenutý důkaz.
13. Upozornil na to, že žádný z kontrolorů nezpochybnil, že dotace byla použita k účelu, k němuž být použita měla. Podle konstantní rozhodovací praxe správních soudů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2004, sp. zn. 2 Afs 11/2009 – pozn. soudu, žádný takový rozsudek neexistuje, Nejvyšší správní soud vydal pod č. j. 2 Afs Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

11/2009-18 toliko usnesení; a rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 29 Ca 318/1998) má vrácení dotace povahu sankce za nesplnění povinnosti využít dotace ke stanovenému účelu. Podle uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je dle žalobce použitím prostředků třeba rozumět vynaložení (tedy spotřebování) prostředků na určitý účel. Sankční odvod je třeba spojovat nikoliv s jakýmkoliv porušením rozpočtových pravidel, ale jen s použitím prostředků na jiný účel, v důsledku čehož nejsou užity k účelu, ke kterému byly určeny. Je tedy dle žalobce třeba rozlišovat porušení rozpočtové kázně, které nemá důsledek odnětí těchto prostředků, a neoprávněné použití rozpočtových prostředků, ke kterému v daném případě zjevně nedošlo. Poukázal na to, že kontrolori nezjistili jiný účel použití dotace, ani ne hospodárné vynaložení prostředků, již z tohoto důvodu by napadené rozhodnutí mělo být zrušeno, resp. k tomu mělo být přihlédnuto i při ukládání sankce. Zásada dvojinstančnosti dle dále zmíněné rozhodovací praxe znamená, že „řízení probíhá ve dvou stupních (instancích), že tedy řízení a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podléhá kontrole odvolacího orgánu, nikoliv, že každý závěr musí být vždy vysloven jednou instancí a vždy prověřen a akceptován instancí vyšší. Dvojinstančnost totiž zajišťuje nejen dvojí posouzení věci, ale je také cestou k nápravě a odstranění vad, které se vyskytly v řízení před prvním stupněm“ (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007-75, náleží Ústavního soudu ze dne 7. 12. 2006, sp. zn. II. ÚS 544/05). Tato zásada byla dle žalobce v řízení v tomto konkrétním případě porušena, neboť platební výměr neobsahoval relevantní odůvodnění.

14. Konstatoval, že rozhodovací praxe daňových orgánů musí být předvídatelná. Uvedl, že byt žalovaný rozhoduje v této oblasti poměrně dlouhou dobu, neopřel svůj závěr o tom, proč zaujal jiný názor k nutnosti kolaudace a k úhrnu srážek než dotčené orgány. Namítal, že klíčová porušení zákona spočívají v tom, že žalovaný porušil povinnosti stanovené v daňovém řádu, neboť nepostupoval jednotně s názorem poskytovatele dotace a dalších dotčených úřadů, nevypořádal se se všemi tvrzeními žalobce v odvolání.
15. Zdůraznil, že žalovaný se nezabýval okolnostmi vylučujícími protiprávnost správního deliktu a okolnostmi majícími vliv na výši sankce a její výši žalovaný dostatečně neodůvodnil. Namítal, že sankce za porušení rozpočtové kázně uvedené v platebním výměru jsou ve vztahu k žalobci de facto likvidačního charakteru. Byl toho názoru, že daňové orgány rozhodovaly v rozporu s konstantní rozhodovací praxí správních soudů (např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 49/2013-34), dle kterého se při porušení rozpočtové kázně musí zvážit závažnost jednotlivých pochybení, jejich dopady na realizaci projektu a nutnost stanovit výši odvodu za porušení odpovídající závažnosti pochybení, a to i v případě, kdy není v rozhodnutí o dotaci stanovena možnost nižší sankce. Uvedené závěry plynoucí z této rozhodovací praxe daňové orgány dle žalobce zcela ignorovaly, a tato rozhodnutí jsou tedy nepřezkoumatelná.

Vyjádření žalovaného k žalobě

16. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Uvedl, že z jeho rozhodnutí je zřejmé, z jakého důvodu, na základě jakých skutečností a na základě jakých právních norem bylo v řízení rozhodováno. Co se týče vyjádření ČHMÚ, které vychází ze záznamu nejbližších meteorologických stanic od šetřené lokality, a to stanice Louny (vzdálenost 7 km), stanice Peruc (vzdálenost 4 km) a systému detekce blesku a meteorologických radaru, vyplývá, že

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ve dnech 4. až 5. 7. 2009 nebyly na uvedených stanicích zaznamenány srážky, které by se daly hodnotit jako přivalové. Dne 4. 7. 2009 byly zaznamenány srážky pouze na stanici Peruc v úhrnu 3,0 mm a dne 5. 7. 2009 nebyly na stanicích Peruc a Louny zaznamenány žádné srážky. Ve vyjádření ČHMÚ se sice uvádí, že dle radarových snímků nelze vyloučit výskyt přivalových srážek dne 4. 7. 2009 (až 45 mm) mezi 13:00 – 14:00 hod. ve vzdálenosti 5 až 10 km východně od obce, dle žalovaného však údajné škody na obecních komunikacích nemohly vzniknout v důsledku těchto srážek. Poznamenal, že v případě petice občanů žijících v blízkosti dotčených lokalit se ve skutečnosti nejedná o petici ve smyslu zákona č. 85/1990 Sb., o právu petičním, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „petiční zákon“), neboť neobsahuje povinné náležitosti podle § 5 petičního zákona. Bez doložení dalších důkazních prostředků jde tedy o pouhá tvrzení, že během jarních a letních měsíců došlo na šetřených lokalitách ke škodám způsobeným přivalovými dešti. Rovněž vyjádření Městského úřadu Louny, které se týká povodňového plánu, svolávání povodňových komisí a hlášení škod při povodních vyššímu povodňovému orgánu, nemůže vyvrátit skutečnost, že v rámci daňové kontroly bylo prokázáno, že ve dnech 4. až 5. 7. 2009 k žádnému poškození obecního majetku v důsledku přivalových dešťů nedošlo. Žalovaný shrnul, že žalobce neprokázal, že k poškození obecního majetku došlo v důsledku rozsáhlých přivalových dešťů ve dnech 4. až 5. 7. 2009, resp. ani ještě před tímto obdobím, a neprokázal tedy, že poskytnuté dotace byly použity na obnovu takto poškozeného obecního majetku.

17. K vyjádření Městského úřadu Louny, odboru stavebního úřadu, žalovaný zdůraznil, že toto vyjádření bylo vydáno na základě nepřesných údajů uvedených v žádosti žalobce, kde tento uvedl: *„žádáme o vydání stanoviska ve věci opravy komunikace - ulice „X“ a ulice „X“, které byly opraveny v roce 2010 s tím, že nedošlo ke změně nivelety komunikací ani šířkovému uspořádání“*. Žalovaný podotkl, že při úpravě předmětných komunikací se jednalo o práce, které neodpovídají běžné údržbě podle přílohy č. 1 vyhlášky č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 104/1997 Sb.“). Jednalo se o rekonstrukci celé komunikace, kdy došlo k rozšíření komunikace, změně nivelety (byly prováděny výkopy a stání, došlo k pokládce asfaltového povrchu o výšce 6 cm, došlo k výškové úpravě 6 ks pouličních výpustí, byly výškově upraveny pouliční vpusti a poklapy atd.) a došlo k dotčení práv jiných osob (vybudování vjezdu do dvorů soukromých vlastníků). Na základě uvedených skutečností tedy podle žalobce oprava obecních komunikací podle § 104 odst. 4 stavebního zákona a § 14 odst. 1 vyhlášky č. 104/1997 Sb. podléhala stavebnímu (kolaudačnímu řízení) řízení podle stavebního zákona. Žalovaný dále konstatoval, že dotace byla určena na opravu komunikací v ulici „X“ a „X“ poškozených živelní pohromou (odstranění stávajícího poškozeného asfaltového povrchu, oprava podloží a položení nového asfaltového koberce), a nikoliv na rekonstrukci celé ulice, tj. na opravu komunikace, včetně přilehlých chodníků a dalšího příslušenství.
18. Poznamenal, že žalobce se v žádosti o dotaci v souvislosti s ulicí „X“ zavázal opravit komunikaci o ploše 3 000 m². Poskytovatel dotace poté tento údaj zahrnul do rozhodnutí o poskytnutí dotace jako závazný parametr, jehož závaznost byla stanovena jako INT, tzn. jako interval v rozpětí 2 700 m² až 3 300 m². V průběhu daňové kontroly bylo nicméně jednoznačně prokázáno, že oprava komunikace (oprava asfaltového koberce) v ulici „X“ byla realizována na ploše o velikosti 1 306 m². V souvislosti s ulicí „X“ se pak jednalo o opravu komunikace o ploše 2 150 m², přičemž v rozhodnutí o poskytnutí dotace byl tento parametr stanoven rovněž jako INT, tzn. interval v rozpětí 2 365 m² až 2 935 m². V Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

průběhu daňové kontroly dle žalovaného bylo prokázáno, že oprava komunikace (oprava asfaltového koberce) v ulici „X“ byla realizována na ploše o velikosti 828 m².

19. K vodní nádrži žalovaný poukázal na to, že v žádosti o dotaci se žalobce zavázal opravit celkovou plochu nádrže v rozsahu 640 m². Poskytovatel dotace pak tento údaj zahrnul do rozhodnutí o dotaci jako závazný parametr INT, konkrétně intervalem v rozpětí 574 až 704 m². V průběhu daňové kontroly bylo prokázáno, že oprava vodní záchytné nádrže byla realizována na ploše 194 m² (zpevnění dna vodní nádrže). Ačkoliv se tedy žalobce odvolává na písařskou chybu, jednoznačně došlo k porušení podmínek rozhodnutí o dotaci, které žalobce podepsal, přičemž předkládané důvody mohl žalobce uplatnit v případné žádosti o prominutí odvodu a penále za porušení rozpočtové kázně.
20. Žalovaný uvedl, že z dokumentace předmětných veřejných zakázek jednoznačně vyplývá, že předmětné veřejné zakázky byly zadávány ve zjednodušeném podlimitním řízení a žalobce při zadávání těchto veřejných zakázek porušil § 6, § 13 odst. 1, § 38 odst. 1, § 53, § 60 odst. 1, § 71 odst. 1, § 74 odst. 3, § 81 odst. 4 písm. e) a § 82 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách. Žalovaný trval na závěru, že veřejné zakázky na opravu komunikace v ulici „X“ a „X“ spolu věcně, místně i časově souvisí. Z předložených odborných posudků vyplývá, že hodnota opravy v ulici „X“ i „X“ byly shodně vyčísleny na částku 5 092 000 Kč, žalobce tedy předpokládal, že provede práce v celkové hodnotě 10 182 000 Kč. Z dikce § 12 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách vyplývá, že při takové výši předpokládané hodnoty se jedná o podlimitní veřejnou zakázku, při jejímž zadávání je zadavatel povinen postupovat podle zákona o veřejných zakázkách, resp. její zadávání musí probíhat podle některého z druhu zadávacích řízení uvedených v § 21 odst. 1 téhož zákona. Při zadávání předmětných veřejných zakázek žalobce použil zjednodušené podlimitní řízení podle § 25 zákona o veřejných zakázkách. Žalovaný konstatoval, jak uvedl již v rozhodnutí o odvolání, že se ztotožňuje s názorem žalobce ohledně toho, že jeho postupem nedošlo ke správcem daně vytýkanému porušení ustanovení § 13 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách. Z tohoto ustanovení lze dovodit, že nesmí dojít k umělému snižování předmětu veřejné zakázky, tj. například veřejný zadavatel nemůže předmět veřejné zakázky rozdělit tak, aby v důsledku tohoto rozdělení mohl zadávat veřejnou zakázku podle méně přísných pravidel, např. aby zadával více podlimitních veřejných zakázek nebo podlimitní veřejnou zakázku a veřejnou zakázku malého rozsahu namísto zadávání nadlimitní veřejné zakázky, popř. aby se vyhnul aplikaci zákona o veřejných zakázkách úplně. Uvedené ustanovení zakazuje pouze úmyslné nebo účelové dělení předmětu veřejné zakázky a jeho účelem je zabránit tomu, aby se zadavatelé vyhýbali zákonným postupům. Pokud tedy žalobce rozdělil předmět podlimitní veřejné zakázky tak, že i po tomto rozdělení zadával dvě veřejné zakázky ve zjednodušeném podlimitním řízení (veřejné zakázky nebyly zadávány podle méně přísných pravidel), je tento postup přípustný a v souladu se zákonem o veřejných zakázkách. Žalovaný shrnul, že žalobce sice ve výzvách k podání nabídek k předmětným veřejným zakázkám uvedl, že se jedná o veřejné zakázky malého rozsahu, ale zadával je ve zjednodušeném podlimitním řízení. Žalovaný ve shodě se správcem daně vyhodnotil uvedenou skutečnost tak, že žalobce zadal předmětné veřejné zakázky postupem přísnějším, tj. ve zjednodušeném podlimitním řízení, a byl proto povinen v celém zadávacím řízení postupovat podle zákona o veřejných zakázkách. Podle § 26 odst. 5 zákona o veřejných zakázkách, zahájí-li veřejný zadavatel zadávání veřejné zakázky malého rozsahu postupem platným pro zadávání podlimitní veřejné zakázky, postupuje podle ustanovení platných pro zadávání podlimitní veřejné zakázky.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

21. Žalovaný uvedl, že porušení rozpočtové kázně není správním deliktem a nezkoumá se zde jakékoliv zavinění či objektivní okolnosti. Odvod za porušení rozpočtové kázně tudíž není sankcí za správní delikt, nýbrž daní dle § 2 odst. 3 písm. b) daňového řádu. Při zjištění porušení rozpočtové kázně správce daně obligatorně ukládá odvod za jeho porušení, resp. je povinen odvod uložit. K uváděnému likvidačnímu charakteru odvodu žalovaný uvádí, že při stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně správce daně vycházel z předmětných rozhodnutí o poskytnutí dotace, kde bylo stanoveno, jaká výše odvodu za porušení rozpočtové kázně má být uložena v případě jednotlivých porušení povinností stanovených těmito rozhodnutími. Předmětná rozhodnutí neumožňovala správci daně při stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně zohlednit finanční situaci žalobce.

Replika

22. V podání ze dne 1. 1. 2018 žalobce setrval na své argumentaci uvedené v podané žalobě. Opětovně poukazoval na to, že žalovaný nemůže tvrdit, že v období roku 2009 se na území městyse Slavětín nevyskytovaly přívalové deště. Pokud se týče monitorovacích ukazatelů a pochybení při zadávání veřejných zakázek, jednalo se pouze o formální nepřesnosti. Žalobce především poukazoval na kontroly Ministerstva pro místní rozvoj, které neshledaly žádné jeho pochybení. Závěrem upozornil na to, že odvod za porušení rozpočtové kázně může být likvidačního charakteru. K tomu odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to na rozsudek ze dne 27. 6. 2012, č. j. 5 Afs 8/2012-42, ze dne 25. 6. 2008, č. j. 9 Afs 1/2008-45, a ze dne 16. 7. 2008, č. j. 9 Afs 202/2007-68.

Ústní jednání

23. Právní zástupce žalobce při jednání soudu konaném dne 5. 5. 2021 uvedl, že postup daňových orgánů byl formalistický, neboť ani poskytovatel dotace při kontrolách nezjistil žádné pochybení. Zdůraznil, že poskytnuté prostředky byly použity na opravu pozemní komunikace i záchytné nádrže. Konstatoval, že bylo prokázáno, že na území městyse Slavětín byly i zvýšené srážky, které způsobily škody. Daňové orgány dle právního zástupce žalobce vykládaly příslušná ustanovení právních předpisů v neprospěch žalobce. Podmínky dotace byly splněny a nádrž i pozemní komunikace slouží svému účelu. Poukázal na to, že provedené stavební práce nepotřebovaly stavební povolení, jak vyplývá z dokladů založených ve správním spise. Zdůraznil, že je třeba vnímat širší kontext celého případu, neboť vrácení dotace společně s penále činí 17 000 000 Kč, což jsou dva rozpočty obce. Upozornil na to, že živelná pohroma není definována tak konkrétně, aby nemohla zahrnout přívalové deště, které obec postihly. Uvedl, že v současnosti má obec obstavený majetek, a celý případ tak má pro ni zásadní dopad. Pokud bylo shledáno porušení stavebních předpisů, nemělo to dle právního zástupce žalobce být řešeno v rámci povinnosti vrátit dotace. Stejně tak některá formální pochybení by neměla vést k povinnosti vrácení dotace.
24. Starosta žalobce při tomtéž jednání uvedl, že obec má pouze 570 občanů a obecní úřad tvoří on a jedna pracovnice administrativy. Z tohoto důvodu musí spoléhat na subjekty, které dotace pro obec zařizují. Přidělené dotace sloužily k prospěchu obce a prostředky byly vynaloženy na poničenou komunikaci a na nádrž. Komunikace byly poničeny přívalovými dešti, které obec zasáhly v období května až července 2009. Všude byly nánosy bahna, a proto bylo možno obilí sklízet až v zimě. To potvrdili i občané obce ve své petici. Uvedl, že vše, co obec činila, činila v dobré víře. Předmětná komunikace byla pouze zpevněná, nikoliv asfaltová, a proto ji každý další déšť významně poškodil. Po celou dobu nikdo nezpochybnil kvalitu práce, nebo že by prostředky nebyly použity k účelu, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

k jakému byly určeny. Poznamenal, že kontrolu u správce daně vyvolal sám, neboť poté, co policie začala šetřit podobné případy, chtěl mít jistotu, že je vše v pořádku. Byl totiž přesvědčen, že chybu obec neudělala. Ostatně i v kronice obce je uvedeno, že v roce 2009 v ní byly přivalové deště. Znovu zdůraznil, že všechny dotčené orgány potvrdily, že se obec nedopustila pochybení. Zdůraznil, že přivalové deště byly konkrétně v období od května 2009 do 4. 7. 2009.

25. Pověřená pracovnice žalovaného při tomtož jednání uvedla, že dotace byla žádána na opravy v důsledku poškození živelnou pohromou, a žalobce tak byl povinen čerpat prostředky v souladu s účelovým určením dotace, tedy na škody způsobené živelnou pohromou. Poukázala na to, že nebyl naplněn účel dotace, neboť účelem dotace byla oprava v důsledku poškození živelnou pohromou. Konstatovala, že daňové orgány jsou příslušné k provádění kontrol splnění podmínek dotace a vyjádření jiných úřadů jsou v tomto případě irelevantní.

Posouzení věci soudem

26. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
27. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a provedeném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
28. Nejprve se soud zabýval námitkou zpochybňující přezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť vlastní přezkum věcných námitek je možný pouze za předpokladu, že rozhodnutí správního orgánu splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Otázce nepřezkoumatelnosti je věnována již rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu. Nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny námitky účastníka řízení, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč argumentaci účastníka řízení považoval za nedůvodnou a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné či vyvrácené, rozhodnutí, z něhož není zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS).
29. Soud dále předesílá, že rozsah reakce na konkrétní námitky účastníka řízení je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou dílčí námitku. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (rozsudek ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13), případně za podmínek tomu přiměřeného kontextu, i s akceptací odpovědi implicitní, což připouští i Ústavní soud (např. v usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09), či judikatura Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011-72).

30. V projednávané věci žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí v tom, že se žalovaný nevypořádal se všemi jeho odvolacími námitkami, zejména s tou, že neporušil zákon o veřejných zakázkách, nevěnoval se okolnostem vylučujícím protiprávnost a okolnostem majícím vliv na výši uložené sankce a její výši dostatečně neodůvodnil. Rovněž nezvážil závažnost jednotlivých pochybení, jejich dopady na realizaci projektu a nutnost stanovit výši odvodu. Ve vztahu k platebnímu výměru poté namítal, že u něj zcela chybí odůvodnění, což mělo rovněž v daném případě zásadní vliv na porušení zásady dvojinstančnosti. Správce daně a žalovaný poté neodůvodnili neprovedení důkazu vyjádřením ČHMÚ a Městského úřadu v Lounech. Tvrzené nepřezkoumatelnosti soud nepřisvědčil.
31. Správce daně v projednávané věci vyměřil žalobci odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně na základě daňové kontroly zahájené dne 20. 5. 2013. Z § 147 odst. 4 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, vyplývá, že dojde-li ke stanovení daně výlučně na základě výsledku daňové kontroly, popřípadě výsledku postupu k odstranění pochybností, považuje se za odůvodnění zpráva o daňové kontrole, popřípadě protokol o projednání výsledku postupu k odstranění pochybností. Za odůvodnění platebního výměru se tak v souzené věci považuje zpráva o daňové kontrole, která, jak je zřejmé z obsahu daňového spisu, v době, kdy byla s žalobcem projednána, obsahovala veškeré náležitosti stanovené v § 88 odst. 1 daňového řádu. Platební výměr tak ve smyslu shora poukazovaného § 147 odst. 4 daňového řádu obsahoval odůvodnění. Není tudíž důvodná námitka žalobce o tom, že zcela chybí odůvodnění platebního výměru.
32. K samotné zprávě o daňové kontrole poté soud uvádí, že správce daně v ní vymezil podmínky dotací poskytnutých žalobci na základě jednotlivých rozhodnutí o poskytnutí dotace, uvedl, jaká učinil zjištění na základě zahájené daňové kontroly, specifikoval doklady, které byly jejím předmětem, postup příjemce dotace a výsledek daňové kontroly. Konstatoval, k jakým porušením rozpočtové kázně ze strany žalobce došlo, zvážil dopad těchto porušení na účel dotace a odůvodnil stanovení výše odvodu do státního rozpočtu. Dále ve zprávě o daňové kontrole správce daně uvedl, jaká vyjádření žalobce učinil v průběhu daňové kontroly a následně se s nimi vypořádal (strana 52 a násl.). Správce daně též poukázal na jednotlivé podklady, které žalobce předložil na podporu svých tvrzení, a následně se k nim vyjádřil. Z odůvodnění zprávy o daňové kontrole je zřejmé, že se správce daně mimo jiné zabýval i žalobcem poukazovaným vyjádřením ČHMÚ ze dne 18. 1. 2016 a vyjádřením Městského úřadu v Lounech ze dne 31. 12. 2015 (srov. strany 52 až 54 zprávy o daňové kontrole), přičemž podrobně zdůvodnil, proč těmto vyjádřením nepřisvědčil a z jakého důvodu neprokazují žalobcem tvrzené skutečnosti, že v období od 4. do 5. 7. 2009 došlo v šetřeném území k živelní pohromě, která by měla za následek poškození ulic „X“, „X“ či záchytné nádrže, a z jakého důvodu žalobce neprokázal termín realizace jednotlivých akcí. Není tak důvodná námitka žalobce, že daňové orgány neprovedly dokazování vyjádřením ČHMÚ ze dne 18. 1. 2016 a vyjádřením Městského úřadu v Lounech ze dne 31. 12. 2015 a že jde o tzv. opomenuté důkazy.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

33. V napadeném rozhodnutí poté žalovaný zrekapituloval dosavadní průběh daňového řízení a kontrolní zjištění učiněná v rámci daňové kontroly provedené ke zjištění splnění povinností ze strany příjemce dotace (žalobce), stanovených v jednotlivých rozhodnutích o poskytnutí dotace ze dne 23. 7. 2010, k jejichž uskutečnění se žalobce zavázal a jejichž porušení je považováno za porušení rozpočtové kázně. Následně žalovaný specifikoval, co je právním základem případu, vymezil odvolací důvody žalobce, a na stranách 9 až 23 rozhodnutí je poté podrobně vypořádal a uvedl, proč je považuje za nedůvodné či mylné. Žalovaný reagoval i na odvolací námitky týkající se nesouhlasu žalobce ohledně porušení zákona o veřejných zakázkách (srov. strany 14 až 16 a 19 až 21 rozhodnutí žalovaného).
34. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí rovněž vyplývá, z jakých podkladů žalovaný při svém rozhodování vycházel a jak reagoval na žalobcem předložené důkazní prostředky. K žalobcem poukazovanému stanovisku ČHMÚ ze dne 18. 1. 2016 a sdělení Městského úřadu Louny žalovaný uvedl (srov. strany 10 až 11 rozhodnutí žalovaného), že se ztotožňuje s konstatováním správce daně, že vyjádření ČHMÚ neprokazuje, že šetřené lokality byly v období od 4. 7. 2009 do 5. 7. 2009 zasaženy přívalovými dešti. Vyjádření ČHMÚ vychází podle žalovaného ze záznamů nejbližších meteorologických stanic vzdálených od místa šetření sedm kilometrů v případě stanice Louny a čtyř kilometrů v případě stanice Peruc. K poukazu vyjádření ČHMÚ na možný výskyt přívalových srážek dne 4. až 5. 7. 2009 poté žalovaný konstatoval, že údajné škody na šetřených lokalitách nemohly vzniknout těmito srážkami, které se měly vyskytovat minimálně 5 km východně od šetřené lokality. K tomu žalovaný poukázal i na vyjádření ČHMÚ ze dne 4. 4. 2014 poskytnutého Policií České republiky, kde jsou uvedeny shodné údaje jako v žalobcem předloženém vyjádření ze dne 18. 1. 2016. Ke sdělení Městského úřadu v Lounech poté žalovaný uvedl (srov. stranu 12 rozhodnutí žalovaného), že stanovisko, které reagovalo na žádost žalobce ze dne 30. 12. 2015, bylo vydáno na základě nepřesných údajů uvedených v této žádosti. Dále žalovaný odkázal na vyjádření správce daně k předmětnému stanovisku ve zprávě o daňové kontrole a s tímto se naprosto ztotožnil.
35. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je mimo shora uvedeného rovněž zřejmý i způsob stanovení výše odvodu a důvod, proč žalovaný nepovažoval žalobci stanovený odvod za porušení rozpočtové kázně za odvod sankčního charakteru (srov. bod 45 napadeného rozhodnutí). Žalovaný konstatoval, že s žalobcem nebylo vedeno správní ani trestní řízení a že důsledky nesplnění povinností uložených předmětným rozhodnutím nelze označit za správní delikt. K tomu žalovaný odkázal na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu a uvedl, že odvod za porušení rozpočtové kázně není forma trestu, nýbrž vrácení poskytnutých prostředků. Žalovaný byl přesvědčen, že v daném případě nemohl při svém rozhodování o výši odvodu postupovat stejně jako při ukládání pokuty, tedy například zohlednit finanční situaci žalobce a přihlídnout k jeho osobním a majetkovým poměrům pachatele. Takové posuzování by podle žalovaného bylo nepřipadné s ohledem na to, že se jednalo o daňové řízení, a nikoliv správní či trestní řízení.
36. Žalovaný rovněž při stanovení výše odvodu přihlédl k závažnosti a významu porušení povinnosti dle § 44a odst. 4 rozpočtových pravidel. Žalovaný zhodnotil všechny relevantní faktory a toto hodnocení na stranách 18 až 21 svého rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vyjádřil. U jednotlivých kontrolních zjištění vždy uvedl, jakého porušení rozpočtové kázně se žalobce dopustil, jak lze dané porušení chápat vzhledem k účelu dotace a jakým způsobem byl tento účel ovlivněn. Přihlédl k tomu, že bylo v dané věci kontrolováno celkem 11 podmínek rozhodnutí o poskytnutí dotace, přičemž žalobce Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nesplnil 4 podmínky. Následně u jednotlivých porušení rozpočtové kázně konkrétně popsal (vyčíslil), jakým způsobem dospěl k výši odvodu za porušení rozpočtové kázně. Z napadaného rozhodnutí a ze zprávy o daňové kontrole jsou jednoznačně seznatelné úvahy daňových orgánů ve vztahu k výši odvodu, která byla žalobci stanovena.

37. Soud je přesvědčen, že žalobou napadené rozhodnutí, jakož i platební výměr netrpí žádnými vadami zakládajícími jejich nepřezkoumatelnost. Důvody, které správce daně vedly k vydání předmětného rozhodnutí a žalovaného k zamítnutí odvolání žalobce a potvrzení platebního výměru správce daně, jsou z odůvodnění jednotlivých rozhodnutí seznatelné. V rozhodnutích jsou vylíčeny konkrétní skutkové okolnosti, o něž daňové orgány opřely svá rozhodnutí, uvedly úvahy, kterými se řídily při posouzení důvodnosti námitek žalobce, a popsaly závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěly. Uvedly, z jakého důvodu považovaly námitky žalobce za mylné či nedůvodné a jím předložená vyjádření, stanoviska či petice za důkazy, které neprokazují žalobcem předestřená tvrzení a jím poukazované skutečnosti. Soud je přesvědčen, že rozhodnutí daňových orgánů jsou přezkoumatelná.
38. Soud nepřisvědčil ani tvrzení žalobce o porušení zásady dvojinstančnosti. Předmětná zásada vyjadřuje subjektivní právo účastníků správního řízení napadnout rozhodnutí vydané v prvním stupni řádným opravným prostředkem, konkrétně odvoláním. V projednávané věci za podmínek stanovených daňovým řádem o odvolání rozhoduje v zásadě orgán nejbližší vyššího stupně nadřízený správci daně (srov. § 114 odst. 1 daňového řádu), který napadené rozhodnutí vydal. Jak již soud vyložil výše, za odůvodnění platebního výměru se v souzené věci v souladu se zákonem považuje zpráva o daňové kontrole. Žalobce byl s obsahem zprávy o daňové kontrole seznámen dne 8. 6. 2016, tj. ještě před vydáním předmětného platebního výměru, a nic mu tedy nebránilo podat proti platebnímu výměru odvolání, což také učinil. Správce daně po obdržení včas podaného odvolání postoupil odvolání se svým stanoviskem žalovanému, jakožto nejbližší nadřízenému správci daně, který napadené rozhodnutí vydal. Soud v uvedeném postupu správce daně nespatřuje žalobcem vytýkanou procesní vadu, tj. porušení zásady dvojinstančnosti. Ani tuto námitku tak soud neshledal důvodnou.
39. Dále se soud zabýval mezi účastníky řízení spornou otázkou, zda v žalobcem tvrzeném období 4. až 5. 7. 2009 došlo v šetřené oblasti k živelní nebo jiné pohromě, která měla poškodit majetek v městysu Slavětín, a tedy zda žalobci poskytnuté dotace byly skutečně použity na obnovu takto poškozeného majetku. Z daňového spisu vyplývají pro posouzení této otázky následující podstatné skutečnosti.
40. Dne 5. 4. 2010 podal žalobce žádost o dotaci na opravu komunikace poškozené živelní pohromou. V žádosti žalobce uvedl, že tato akce se bude konat v lokalitě Slavětín pozemek p. č. „X“ (komunikace v ulici „X“), která byla poškozena živelní pohromou, a to rozsáhlými přívalovými dešti v období od 4. do 5. 7. 2009. Rozhodnutím o poskytnutí dotace č. 217D117005437 ze dne 23. 7. 2010 (dále jen „Rozhodnutí I“) bylo žádosti žalobce vyhověno a byla mu poskytnuta dotace v celkové maximální výši 3 860 000 Kč. Vlastní zdroje byly rozhodnutím stanoveny ve výši 965 000 Kč.
41. Druhá žádost o poskytnutí dotace na opravu vodní záchytné nádrže a komunikace poškozených přívalovými dešti byla žalobcem podaná rovněž dne 5. 4. 2010. V této žádosti žalobce uvedl, že akce bude provedena v lokalitě Slavětín na pozemcích p. č. „X“ a „X“, které byly poškozeny živelní pohromou, a to rozsáhlými přívalovými dešti v období od 4. do 5. 7. 2009. Realizace opravy měla spočívat v opravě záchytné nádrže a komunikace
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v ulici „X“. Rozhodnutím o poskytnutí dotace č. 217D117005436 ze dne 23. 7. 2010 (dále jen „Rozhodnutí II“) bylo žádosti žalobce vyhověno a byla mu poskytnuta dotace v celkové maximální výši 4 760 000 Kč. Vlastní zdroje byly rozhodnutím stanoveny ve výši 1 191 000 Kč.

42. Obsahem daňového spisu jsou mimo jiné odborně-znalecké posudky Ing. V. H., autorizovaného inženýra v oboru pozemních staveb, vypracované ve spolupráci s Ing. J. Č., zpracované dne 1. 3. 2010, a to ke zjištění hodnoty poškozeného majetku žalobce v rámci živelní pohromy zaznamenané dne 4. až 5. 7. 2009. V tomto odborném vyjádření ev. č. 1279/2010 byla hodnocena komunikace nacházející se na pozemku p. č. „X“ v k. ú. X (ulice „X“), přičemž se v něm konstatuje, že je důležitou spojnicí v dané části obce, je velmi intenzivně využívána vzhledem ke svému položení a přístupu k bytové zástavbě a díky přívalovému dešti dne 4. a 5. 7. 2009 byla z 85 % poškozena a zničena. Dále je v odborném vyjádření konstatováno, že rozsáhlé přívalové deště jsou v této oblasti časté s ohledem na umístění pod svažitým územím a vedle potoka. Poslední velká zátěž v období od 4. do 5. 7. 2009 byla tak rozsáhlá, že konstrukce komunikací již tento nápor nevydržely a byly zničeny. Předmětný přívalový déšť autorizovaný inženýr hodnotil jako katastrofální lijavec. V odborném vyjádření dále Ing. H. uvedl, že při jeho zpracování především vycházel z prohlídky stavby dne 1. 3. 2010, informací poskytnutých žalobcem, výpisem z katastru nemovitostí, kopie katastrální mapy, údajů statistického úřadu a fotodokumentace poškozené stavby v daném stavu. Druhý odborně-znalecký posudek ev. č. 1275/2010 se týká škody vzniklé na stavbě nacházející se na pozemcích p. č. „X“ a „X“ v k. ú. „X“, tj. poškození komunikace v ulici „X“ a záchytné vodní nádrže, přičemž se v něm uvádí, že hodnocená stavba slouží jako přístupová komunikace k bytové zástavbě a část odvodňovacího systému. Nachází se přímo pod svahem. Je velmi intenzivně využívána, přičemž v důsledku přívalového deště ve dnech 4. a 5. 7. 2009 byla poškozena a zničena z 85 %. Předmětný přívalový déšť Ing. H. hodnotil také jako katastrofální lijavec.
43. Součástí správního spisu je dále průvodní zpráva projektové dokumentace z března 2010 ke stavebnímu záměru žalobce, a to opravy komunikace poškozené živelní pohromou (ulice „X“), kterou zpracoval projektant Ing. J. Č., který se podílel i na zpracování shora uvedených odborných vyjádření. Ve zprávě je konstatováno, že komunikace je vedena v území, které funguje jako záchytná plocha pro přívalové vody a výše položených mírných svahů. Těsná blízkost s veřejnou zelení způsobuje prorůstání zeleně (travou a místy i kořenovým systémem vzrostlých stromů). Výsledkem je, že komunikace je značně rozrušená a neplní svou původní funkci. Povrch je nerovný s výtluky do šterkového lože. Výtluky jsou zanášeny náplavy a vniknutí vlhkostí do podloží vozovky má v zimě vlivem mrazů další destruktivní účinky. Posledním destruktivním účinkem byly rozsáhlé přívalové deště dne 4. a 5. 7. 2009, tyto přívaly poškodily i odvodňovací prvky a způsobily i rozplavení krytu vozovky v kontaktu s krajnicí. Jako podklad pro zpracování dokumentace projektant uvedl snímky poskytnuté od investora a výpisy z katastru nemovitostí.
44. V průvodní zprávě k projektové dokumentaci z března 2010 vztahující se k opravě vodní záchytné nádrže a ulice „X“ poté shora uvedený projektant k vodní záchytné nádrži konstatoval, že tato je značně rozrušená v břehovém opevnění a jsou rozvolněné jak přítokové části, tak i zatrubněný výtok. Ve výsledku poté nádrž neplní svoji funkci, která je v systému protipožární ochrany začleněna do požární nádrže. Posledním výrazným destruktivním zásahem byly rozsáhlé přívalové deště ve dnech 4. a 5. 7. 2009, které

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

poškodily nejen zařízení nádrže, ale při ucpání odtoku došlo k přetečení vody a rozsáhlému poškození přilehlé komunikace.

45. Ze zápisu z povodňové komise ze dne 8. 7. 2009 se poté podává, že téhož dne účastníci jednání komise (ve složení J. J., V. H., J. Č. a V. R.) provedli prohlídku škod na obecním majetku, které vznikly v důsledku rozsáhlých přívalových dešťů ve dnech 4. a 5. 7. 2009. Po této prohlídce bylo zjištěno značné poškození obecního majetku na pozemcích p. č. „X“, „X“ a „X“.
46. Policie České republiky k žádosti správce daně poskytla nedatované vyjádření ČHMÚ, z něhož je zřejmé, že nejbližší meteorologické stanice Peruc a Louny zaznamenaly denní úhrn srážek dne 4. 7. 2009 (Peruc 3 mm a Louny 5,6 mm). Dne 5. 7. 2009 poté nezaznamenaly žádné srážky, pouze rosu v časných ranních hodinách. Městský úřad v Lounech, odbor stavebního úřadu a životního prostředí – vodoprávní úřad, rovněž k žádosti správce daně sdělil, že pokud ve dnech 4. a 5. 7. 2009 došlo na území městysu Slavětín ke vzniku škod v důsledku přívalových dešťů, vodoprávní úřad o tom nebyl informován; dále sdělil, že dle jemu dostupných informací se před ani po výše uvedeném datu nevyskytovala žádná živelní pohroma na správním území Městského úřadu Louny a ani v městysu Slavětín.
47. Z daňového spisu je poté zřejmé, že v průběhu daňové kontroly žalobce na podporu svých tvrzení předložil správci daně vyjádření ČHMÚ ze dne 18. 1. 2016 k výskytu přívalových srážek v období od jara 2009 až do 4. 7. 2009. Vyjádření vychází ze záznamů nejbližších meteorologických stanic Louny a Peruc, které obsahují stejné údaje jako vyjádření ČHMÚ poskytnuté policií. Nadto se v něm uvádí, že dle radarových odhadů srážek se maximální hodinová srážka až 45 mm vyskytovala dne 4. 7. 2009 mezi 13. a 14. hodinou cca 5 až 10 km východně od zájmové lokality a nelze vyloučit výskyt přívalových srážek v šetřené oblasti.
48. Součástí daňového spisu je rovněž fotodokumentace pořízená žalobcem před opravou předmětných komunikací (ulice „X“, „X“ a záchytná vodní nádrže) a po jejich opravě. Stav komunikací zachycený na předmětných fotografiích odpovídá popisu uvedenému projektantem Ing. J. Č. v průvodní zprávě k projektové dokumentaci z března 2010. Komunikace jsou plně výtlučů, jsou patrné nezpevněné krajnice a veřejná zeleň prorůstající do komunikace. Soud podotýká, že uvedená fotodokumentace nezachycuje stav komunikace „X“, „X“ a vodní nádrže ve dnech 4. a 5. 7. 2009. Fotodokumentaci zachycující stav v šetřené lokalitě v předmětných dnech žalobce nedoložil ani ke své žádosti o dotace a ani v průběhu daňové kontroly.
49. Podle § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech se pro účely tohoto zákona rozumí neoprávněným použitím peněžních prostředků státního rozpočtu, jiných peněžních prostředků státu, prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státních finančních aktiv, státního fondu nebo Národního fondu, jejich výdej, jehož provedením byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, rozhodnutím, případně dohodou o poskytnutí těchto prostředků, nebo porušení podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty, porušení účelu nebo podmínek, za kterých byly prostředky zařazeny do státního rozpočtu nebo přesunuty rozpočtovým opatřením a v rozporu se stanoveným účelem nebo podmínkami vydány; dále se jím rozumí i to, nelze-li prokázat, jak byly tyto peněžní prostředky použity.
50. Podle § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech porušením rozpočtové kázně je neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků poskytnutých ze státního Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozpočtu, státního fondu, Národního fondu nebo státních finančních aktiv jejich příjemcem.

51. Soud předesílá, že i podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je příjemce dotace povinen při nakládání s rozpočtovými prostředky dodržovat nejen zákonné podmínky, ale též podmínky stanovené ve smlouvě či rozhodnutí o poskytnutí dotace (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2008, č. j. 9 Afs 113/2007–63, a ze dne 28. 6. 2006, č. j. 1 Afs 92/2005–98, publ. pod č. 1450/2008 Sb. NSS). V rozsudku ze dne 29. 10. 2009, č. j. 1 Afs 100/2009–63, publ. pod č. 2332/2011 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„[p]oskytování dotací ze státního rozpočtu je ovládáno vrchnostenským postavením poskytovatele dotace. Z tohoto jeho postavení, na rozdíl od postavení účastníka soukromoprávních vztahů tedy plyne, že může autoritativně rozhodovat o podmínkách poskytnutí dotace, které jsou předmětem jednání mezi ním a příjemcem dotace pouze v té míře, jak stanoví zákon, či v limitech, jež stanoví sám poskytovatel dotace. Záleží pak na příjemci dotace, zda tyto podmínky akceptuje. Samotným smyslem aktu přijetí dotace totiž je, že příjemce přijímá určité dobrodiní ze strany státu a jakousi protiváhou tohoto dobrodiní není (na rozdíl od soukromoprávních vztahů) jeho protiplnění ve prospěch poskytovatele dotace, ale právě akceptace podmínek, za nichž je dotace přijímána.“*
52. Soud z podmínek Rozhodnutí I a Rozhodnutí II, které jsou součástí těchto rozhodnutí, zjistil, že v nich byla žalobci mj. stanovena povinnost postupovat v souladu s platným zněním Zásad programu obnova obecního a krajského majetku postiženého živelní nebo jinou pohromou (dále jen „Zásady programu“). V bodě 3.2 Zásad programu je poté stanoveno, že *„program je určen na rekonstrukci nebo opravu majetku obce nebo svazku obcí poškozeného živelní nebo jinou pohromou, popř. pořízení nového majetku plnícího tutěž funkci, kterou plnil majetek pohromou zničený (jde zejména o mosty, místní komunikace, veřejná prostranství, obecní stavby a zařízení včetně staveb a zařízení preventivní infrastruktury).“*
53. Zjištění soudu popsaná v předchozích odstavcích vedla soud k jednoznačnému závěru, že finanční prostředky nebyly použity na obnovu majetku, který měl být podle tvrzení žalobce poškozen následkem živelní pohromy v období od 4. a 5. 7. 2009. Soud nemohl přisvědčit argumentaci žalobce, že v posuzovaném období došlo na území městysu Slavětín k přívalovým deštím. Soud podotýká, že žalobce ani k žádostem o dotaci ani v průběhu daňové kontroly nepředložil takové důkazy, které by potvrzovaly jeho tvrzení o přívalových deštích v předmětných dnech, jako je např. fotodokumentace zachycující stav v šetřené lokalitě, z níž by bylo zřejmé množství vody nacházející se na daných pozemcích žalobce a směr odtoku přívalových srážek. K žalobcem předloženým odborným vyjádřením Ing. V. H. soud v první řadě uvádí, že je nelze považovat za znalecké posudky, jak nesprávně tvrdí žalobce, neboť Ing. H. není znalcem zapsaným v seznamu znalců. Součástí daných odborných vyjádření je fotodokumentace míst údajně poškozených živelní pohromou, k čemuž soud poznamenává, že tato byla pořízena až dne 1. 3. 2010, tj. tři čtvrtě roku po údajné škodné události. Nadto je z ní patrné poničení komunikací provozem, jsou na ní zachyceny výtluky, poškození komunikace kořenovým systémem stromů a jinou veřejnou zelení prorůstající do komunikace. Ostatně na poničení komunikace a záchytné vodní nádrže vlivem běžných povětrnostních podmínek (voda a mráz) a intenzivního vytížení v důsledku běžného provozu je odkazováno nejen v odborných vyjádřeních Ing. V. H., ale rovněž v průvodní zprávě k projektové dokumentaci Ing. J. Č. Oba poukazují na špatný stav komunikace a záchytné vodní nádrže ještě před živelní pohromou, která se údajně měla stát ve dnech 4. a 5. 7. 2009. Poškození daných komunikací a záchytné vodní nádrže není schopná prokázat ani petice na podporu Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

starosty městyse Slavětína, neboť ta se nijak nevyjadřuje k žalobcem uváděné skutečnosti, že ve dnech 4. a 5. 7. 2009 došlo k živelní pohromě, tj. ke katastrofálním lijavcům v městysu Slavětín. Naopak je z ní zřejmý dlouhodobě špatný stav komunikací a vodní záchytné nádrže.

54. K údajné živelní pohromě, která měla postihnout městys Slavětín ve dnech 4. a 5. 7. 2009, poté soud uvádí, že z žádného důkazu předloženého žalobcem není zřejmé, jaké skutečné intenzity dosahovaly denní srážky v tomto období v městysu Slavětín a z čeho tento údaj vychází. Ke konstatování uvedenému v odborně-znaleckých posudcích Ing. V. H., a to že v předmětném období došlo v šetřené oblasti ke katastrofálním lijavcům, soud zdůrazňuje, že ani z uvedených odborných vyjádření není zřejmé, jak Ing. H. k tomuto přesvědčení dospěl. Nadto pravdivost tohoto tvrzení zpochybňuje skutečnost, že se na vypracování odborných vyjádření podílel i Ing. V. H., s nímž žalobce jako s podnikající fyzickou osobou uzavřel dne 13. 7. 2010 dvě smlouvy o dílo, jejichž předmětem byla oprava vodní záchytné nádrže a ulic „X“ a „X“. Pan V. H. byl zároveň též členem povodňové komise (společně s panem Č., který zpracovával průvodní zprávu k projektové dokumentaci daných prací, starostou žalobce a panem R.), která dle zápisu ze dne 8. 7. 2009 zjistila značné poškození majetku městysu, a to toliko komunikací „X“ a „X“ a záchytné vodní nádrže, přičemž k poškození jiného majetku dle tohoto zápisu nemělo dojít. Současně k osobě pana H. a jeho účasti na získání předmětných dotací je třeba dodat, že pan H. též za žalobce zpracovával žádosti o dotaci. K žalobcem poukazovanému vyjádření ČHMÚ ze dne 18. 1. 2016 soud poté uvádí, že z něj jednoznačně vyplývá, shodně jako z vyjádření ČHMÚ poskytnutého správci daně policií, že ve dnech 4. a 5. 7. 2009 byly na nejbližších hydrometeorologických stanicích zaznamenány srážky pouze dne 4. 7. 2009, které nelze považovat za katastrofální lijavec, neboť se v úhrnu jednalo toliko o 3 mm srážek. Maximální hodinová srážka (až 45 mm) se poté dne 4. 7. 2009 vyskytovala ve vzdálenosti 5 až 10 km východně od Slavětína. Soud tudíž shrnuje, že tvrzení žalobce, které uvedl v žádostech o dotaci spočívající v katastrofálních lijavcích, které měli Slavětín postihnout dne 4. a 5. 7. 2009, je zjevně nepravdivé.
55. Soud s ohledem na shora uvedené uzavírá, že se ztotožnil s názorem žalovaného, že na základě Rozhodnutí I a Rozhodnutí II žalobci poskytnuté dotace nebyly použity na obnovu majetku poškozeného následkem živelní nebo jiné pohromy, která měla městys Slavětín postihnout v období 4. a 5. 7. 2009, neboť v těchto dnech se ve Slavětíně žádné katastrofální lijavce, jak se snaží tvrdit žalobce, nevyskytovaly. Vzhledem k uvedenému tak dotace byla použita v rozporu s bodem 1 Zásad programu, čímž došlo k neoprávněnému použití peněžních prostředků ve smyslu shora citovaného § 3 písm. e) a tím k porušení rozpočtové kázně podle § 44 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Daňové orgány tudíž dospěly ke správnému závěru, že žalobce porušil rozpočtovou kázeň.
56. Na uvedeném nemůže nic změnit ani tvrzení žalobce, že předmětné komunikace a záchytná vodní nádrž byly poškozeny přívalovými dešti již na jaře 2009 a datum 5. 7. 2009 bylo datem konečným. Žalobce jednoznačně do podaných žádostí o dotaci uvedl, že živelní pohroma, která měla poškodit majetek obce, se stala právě ve dnech 4. a 5. 7. 2009 a i všechny žalobcem předložené podklady pro získání dotace se vztahují k tomuto období. Soud poznamenává, že žalobci nic nebránilo v tom, aby v žádosti o dotaci uvedl, že dotčené komunikace a záchytná vodní nádrž byly poškozeny přívalovými dešti již na jaře 2009. Žalobce tedy nemusel v žádosti o dotaci uvádět zjevně nepravdivé tvrzení o tom, že přívalovými dešti ve dnech 4. a 5. 7. 2009 byly zasaženy komunikace Kozí a Bieblova a záchytná vodní nádrž. Odpovědnost za uvedení nepravdivých tvrzení v žádostech o dotaci Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

o datu živelní pohromy, která měla zničit majetek v jeho vlastnictví, tak jde jednoznačně k tíži žalobce.

57. Dále se soud zabýval námitkami žalobce ohledně prokázání termínu realizace akcí, na něž mu byly na základě Rozhodnutí I a Rozhodnutí II poskytnuty dotace. Žalobce byl přesvědčen, že opravy komunikace ulice „X“ a „X“ a oprava záchytné vodní nádrže nepodléhaly stavebnímu řízení, a termín realizace jejich opravy tak nemusel být prokázán vydáním kolaudačního souhlasu.
58. K uvedené námitce soud předně poukazuje na skutečnost, že ze zprávy o daňové kontrole (srov. stranu 59) jednoznačně vyplývá, že žalobci není kladeno k tíži, že k prokázání termínu realizace opravy záchytné vodní nádrže nedoložil stavební povolení. Správce daně zcela konkrétně konstatoval, že v tomto případě stačilo protokolární předání opravy záchytné vodní nádrže. Soud tudíž neshledal uvedenou žalobní námitku v části týkající se záchytné vodní nádrže za důvodnou. Níže se soud bude zabývat pouze otázkou prokázání termínu realizace oprav komunikace „X“ a „X“.
59. K tomu soud konstatuje, že v článku I bodu 3 Závazných podmínek Rozhodnutí I je uvedeno, že *„účastník programu je povinen prokázat splnění termínu realizace akce, který je stanoven v Rozhodnutí o poskytnutí dotace, protokolem o předání o předání a převzetí akce (díla, stavby atp.) mezi dodavatelem a účastníkem programu a pokud akce podléhá kolaudačnímu řízení podle stavebního zákona také návrhem na vydání kolaudačního souhlasu.“* Podle Rozhodnutí I byl stanoven termín realizace do 31. 12. 2010. Porušení uvedené závazné podmínky mělo být postihnuto odvodem za porušení rozpočtové kázně podle § 44a odst. 4 písm. c) zákona o rozpočtových pravidlech. Shodná závazná podmínka je uvedena i v Rozhodnutí II, a to se stejným termínem realizace akce do 31. 12. 2010 a s totožným postihem v případě nesplnění této povinnosti.
60. Ze správního spisu poté vyplývá, že žalobce k prokázání termínu realizace akce opravy komunikace v ulici Kozí předložil správci daně zápis o odevzdání a převzetí dokončených staveb nebo jejich ucelených částí ze dne 15. 12. 2010 a zápis o fyzickém předání dokončené stavby z téhož dne. Dále žalobce sepsal závěrečnou zprávu a vyúčtování (prosinec 2010) a doplněk závěrečné zprávy (leden 2011). V doplňku poté žalobce uvedl, že při opravě došlo ke zrealizování 28 bm odvodnění komunikace a výškové úpravě 6 ks uličních vpustí v návaznosti na novou niveletu komunikace. K rozsahu opravy komunikace konstatoval, že tato byla opravena obvyklým způsobem, a to odfrézováním stávajícího rozrušeného krytu, doplněním podkladních vrstev a obnovením nového asfaltobetonového krytu ve dvou vrstvách po 4 cm, celkem tedy ve ztuhlém stavu 6 cm. Závěrem žalobce prohlásil, že na předmětnou stavbu nebylo vydáno žádné stavební povolení, celá stavba byla realizována na základě § 103 stavebního zákona.
61. K prokázání termínu realizace akce opravy komunikace v ulici „X“ a záchytné vodní nádrže poté žalobce předložil obdobný zápis ze dne 15. 12. 2010 a zápis o fyzickém předání dokončené stavby téhož dne. Rovněž pro tuto akci žalobce vyhotovil závěrečnou zprávu a vyúčtování v prosinci 2010, které doplnil zprávou z ledna 2011. V doplňku závěrečné zprávy poté konstatoval, že v rámci realizace tohoto projektu mj. došlo k úpravě 9 ks uličních vpustí v návaznosti na novou niveletu komunikace. Ohledně dané komunikace žalobce uvedl, že byla opravena obvyklým způsobem, a to odfrézováním stávajícího rozrušeného krytu, doplněním podkladních vrstev a obnovením nového asfaltobetonového krytu. Závěrem žalobce prohlásil, že na předmětnou stavbu nebylo

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vydáno žádné stavební povolení, celá stavba byla realizována na základě § 103 stavebního zákona.

62. V průběhu daňové kontroly žalobce správci daně předložil vyjádření Městského úřadu Louny, odboru stavebního úřadu, ze dne 31. 12. 2015, ve kterém městský úřad ve věci opravy místních komunikací ve Slavětíně sděluje, že pro uvedenou opravu koruny komunikace v navrženém rozsahu, tj. oprava výtluků, výmolů atd. s následnou pokládkou asfaltového koberce do výšky 3 až 5 cm, kdy nedošlo ke změně nivelety vozovky ani k šířkovému uspořádání a kdy je dešťová kanalizace, včetně uličních vpustí v majetku obce, nebylo nutné vydávat stavební povolení ani souhlas s ohlášeným stavebním záměrem podle stavebního zákona.
63. V průvodních zprávách k projektové dokumentaci Ing. J. Č., které byly zpracovány pro opravu komunikací na ulici „X“ a „X“ a záchytné vodní nádrže (obě z března 2010), je uvedeno, že z hlediska výkladu stavebního zákona jsou tyto opravy udržovacími pracemi ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) stavebního zákona.
64. Ze stavebního rozpočtu předloženého žalobcem k žádosti o poskytnutí dotace na opravu komunikace v ulici „X“ se poté podává, že v rámci této akce budou prováděny odkopávky, prokopávky, hloubené vykopávky, povrchové úpravy terénu, ukládání potrubí, vedení trubní dálkové a přípojné, odstranění stávajícího krytu komunikace, instalace revizní a čistící šachty, zřízení asfaltové vozovky (60 mm), montáž zahradních obrubníků a žlabových tvárnic aj. V podstatě shodný soupis prací je poté uveden ve stavebním rozpočtu, který se týkal opravy komunikace „X“. Z faktur vystavených zhotovitelem předmětných oprav je poté zřejmé, že byly v rámci jednotlivých akcí prováděny i jiné práce než jenom pokládka nového asfaltového povrchu. Při opravě jednotlivých komunikací došlo např. k vybudování uličních vpustí, řezání stávající živičného krytu, byly provedeny odkopávky a prokopávky.
65. Podle § 103 odst. 1 písm. e) stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012 stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu nevyžadují udržovací práce, jejichž provedení nemůže negativně ovlivnit zdraví osob, požární bezpečnost, stabilitu a vzhled stavby, životní prostředí a bezpečnost při užívání a nejde o udržovací práce na stavbě, která je kulturní památkou.
66. Podle § 104 odst. 4 téhož zákona stavební úpravy pozemních komunikací a udržovací práce na nich, které vyžadují ohlášení, vymezuje zvláštní právní předpis.
67. Dle § 15 písm. c) a d) vyhlášky č. 104/1997 Sb. stavební povolení ani ohlášení speciálnímu stavebnímu úřadu se nevyžaduje u prací prováděných na komunikacích v rámci jejich údržby, jestliže nedochází k jakémukoliv rozšíření komunikace, změně její trasy nebo nivelety, nebo nemohou být dotčeny zákonem chráněné zájmy a práva jiných osob, včetně práv, která plynou ze styku komunikace s jinými dopravními cestami, inženýrskými sítěmi, jinými vedeními, vodami a vodohospodářskými díly a s chráněným územím (§ 36 a 37 zákona).
68. Podle přílohy č. 5 vyhlášky č. 104/1997 Sb. se běžnou údržbou rozumí drobné, místně vymezené práce, jejichž potřeba byla zjištěna v rámci prohlídek komunikací. Zejména se jedná o vysprávky asfaltových a cementobetonových krytů, vyrovnaní a údržba dlážděných krytů, údržba šterkových prvků, seřiznutí, doplnění, zpevnění a čištění krajnic, údržba dopravního značení, odvodňovacího zařízení (propustky, příkopy, atd.) svahů a násypů, chodníků, ošetřování silniční vegetace.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

69. Ze skutkového stavu, tak jak byl popsán shora, je jednoznačně zřejmé, že opravy komunikací „X“ a „X“ ve X nelze podřadit pod běžnou údržbu ve smyslu přílohy č. 5 vyhlášky č. 104/1997 Sb. V daném případě nebyla žalobcem provedena pouze oprava stávajícího porušeného asfaltového povrchu, vyspravení a zhutnění podloží, čištění komunikace tlakovou vodou, lokální oprava výtluků, oprava obrubníků a odstranění kořenů od přilehlých stromů, jak je uvedeno v průvodní zprávě k projektové dokumentaci Ing. J. Č. z března 2010 a v závěrečných zprávách žalobce týkající se jednotlivých akcí. Skutečnost, že v podstatě došlo ke kompletní rekonstrukci, a nikoliv pouze jen k běžné údržbě předmětných komunikací, je na první pohled patrná i z žalobcem pořízené fotodokumentace. Na místě, kde původně byly komunikace zpevněné asfaltovou drtí, navazující na zeleň a písčité vjezdy do dvorů přilehlých domů, nově vznikla nejen nová komunikace, ale rovněž zpevněné vjezdy do dvorů, chodníky a parkovací stání. Fotodokumentace zachycuje výkopy, obnažování potrubí aj. Rovněž co se týče změny nivelety, nemůže soud opomenout skutečnost, že sám žalobce v doplňcích závěrečných zpráv z ledna 2011 uvedl, že muselo dojít k úpravě výšky uličních vpustí v ulici „X“ a „X“ právě z důvodu nové nivelety komunikace.
70. S ohledem na shora uvedené soud uzavírá, že stavební práce týkající se žalobcem realizovaných akcí na opravu komunikace „X“ a „X“ nelze považovat za udržovací práce ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) stavebního zákona, jak tvrdí žalobce. Naopak jednalo se o práce nad rámec běžné údržby, které podléhaly ohlášení stavebnímu úřadu, a žalobce tak byl v souladu se závaznými podmínkami Rozhodnutí I a Rozhodnutí II povinen prokázat termín realizace stavby předložením návrhu na vydání kolaudačního souhlasu. Dané žalobce ovšem neučinil, čímž porušil závazné podmínky jednotlivých rozhodnutí o poskytnutí dotace (čl. I – závazné podmínky bod 3 Rozhodnutí I a Rozhodnutí II), v důsledku čehož došlo k neoprávněnému použití peněžních prostředků ve smyslu shora citovaného § 3 písm. e) a tím k porušení rozpočtové kázně podle § 44 odst. 1 písm. b) téhož zákona.
71. K poukazu žalobce na vyjádření Městského úřadu Louny ze dne 31. 12. 2015 soud uvádí, že předmětné vyjádření nijak neprokazuje tvrzení žalobce, že v projednávané věci nebylo potřeba žádat stavební úřad o vydání stavebního povolení ani souhlas s ohlášením stavby. Městský úřad v něm totiž nijak nereaguje na skutečnost, že v daném případě nedošlo pouze k opravě výtluků a výmolů s následnou pokládkou asfaltového koberce. Z žádosti žalobce o vydání uvedeného stanoviska totiž jednoznačně vyplývá, že ten požádal městský úřad o vyjádření formulované zavádějícím způsobem, neboť žalobce v dotazu neuvedl, že došlo např. ke změně nivelety komunikací i šířkovému uspořádání. Vyjádření městského úřadu není v tomto případě jakkoli použitelné, neboť, jak je výše popsáno, pro provedení rekonstrukce komunikací nacházejících se na ulicích „X“ a „X“ měl být vydán kolaudační souhlas. Námitky žalobce v tomto ohledu nejsou důvodné.
72. Dále se soud zabýval námitkou žalobce, že při opravě komunikace v ulici „X“ byla splněna podmínka stanoveného parametru opravené plochy komunikace, tj. 1415 m².
73. Soud k tomu uvádí, že z žádosti o poskytnutí dotace ze dne 5. 4. 2010 vyplývá, že žalobce požádal o dotaci na opravu komunikace v ulici „X“, kterou měly zasáhnout rozsáhlé přívalové deště. Celkem mělo dojít k opravě 2150 m² komunikace, 28 bm odvodnění komunikace, 6 ks uličních vpustí a 25 bm silničních obrubníků. Žalobce v žádosti uvedl, že průměrná šířka komunikace je 4 m a celková délka opravené komunikace 600 m. Na základě Rozhodnutí I Ministerstvo pro místní rozvoj jako poskytovatel dotace poskytl

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobci finanční částku na předmětnou opravu a nastavilo parametry akce. U komunikace byl nastaven parametr od 935 m² (minimální hodnota) do 2365 m² (maximální hodnota).

74. Z odborného vyjádření Ing. V. H. a průvodní zprávy k projektové dokumentaci Ing. J. Č. vztahující se k opravě předmětné ulice je zřejmé, že živelní pohromou měla být poničena pouze místní komunikace, která je důležitou spojnicí v dané části obce, neboť se napojuje na hlavní silnici procházející touto částí obce. V žádném dokumentu vztahujícím se k žádosti o dotaci není zmínka o tom, že živelní pohromou byly zasaženy rovněž chodníky, zálivy, vjezdy do dvorů a jiné příslušenství komunikace. V této souvislosti soud podotýká, že ty ani nemohly být poničeny, neboť z fotodokumentace pořízené žalobcem ještě před realizací dané akce se v ulici „X“ žádný chodník či záliv nebo upravené vjezdy do dvorů nenacházely, jelikož po okrajích místní komunikace se nacházely buď travnaté či písčité pláně.
75. Z protokolu o zaměření ze dne 11. 1. 2016, vypracovaného V. N., předloženého žalobcem v průběhu daňové kontroly, poté vyplývá, že plocha asfaltu v ulici „X“ činí 828 m², plocha chodníků 107 m², plocha dlažby 480 m². Velikost vyasfaltované plochy uvedená v tomto zaměření, a to 828 m², poté v podstatě odpovídá zjištěním učiněným správcem daně, a to nejen při místním šetření, ale také z internetového prohlížeče Marushka a z fakturace předložené subdodavatelem společností STRABAG a. s., která pro V. H., podnikajícího pod obchodní firmou ISA Teplice, prováděla rekonstrukci komunikace ulice „X“. Správcem daně totiž bylo zjištěno, že místní komunikace je sice v šířce 4 m, jak správně uvedl žalobce ve své žádosti, ovšem její délka nepřesahuje 200 m, konkrétně činí pouze 173 m, a tedy nikoliv 600 m, jak deklaroval žalobce v žádosti o dotaci.
76. Dále soud podotýká, že žalobce se ani ve své závěrečné zprávě a jejím doplňku z ledna 2011 nezmínil, že by v rámci opravy komunikace „X“ došlo k vybudování nových chodníků, zálivů, parkovacích stání a vjezdů do dvorů. Konstatoval, že byla obnovena komunikace o šířce 4 m, což by odpovídalo tomu, že došlo pouze k opravě v části, kde byla provedena nová pokládka asfaltu.
77. Žalobce ve vztahu k dodržení parametrů a cíle akce u opravy komunikace v ulici „X“ zejména argumentoval tím, že se jedná o komunikaci ve smyslu § 12 odst. 4 vyhlášky 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, podle kterého *„pokud nejsou samostatnými místními komunikacemi, jsou součástí místních komunikací též přilehlé chodníky, chodníky pod podloubími, veřejná parkoviště a obratiště, podchody a zařízení pro zajištění a zabezpečení přechodů pro chodce.“* Z výpisu z katastru nemovitostí, který je součástí správního spisu, je zřejmé, že předmětná komunikace se nachází na pozemku p. č. „X“ v k. ú. X a je veden jako ostatní plocha se způsobem využití ostatní komunikace. Daný pozemek skutečně tak, jak tvrdí žalobce, není dělen na součásti chodník, asfaltovou komunikaci, stání apod. a tyto tak jsou příslušenstvím komunikace na pozemku p. č. „X“. Nicméně nelze opomenout znění Zásad programu, resp. jejich bod 3, ve kterém je specifikována forma a účel poskytnuté podpory. Podle bodu 3.2 uvedených zásad je program určen na rekonstrukci nebo opravu majetku obce nebo svazku obcí poškozeného živelní nebo jinou pohromou, popř. na pořízení nového majetku plnícího tutéž funkci, kterou plnil majetek pohromou zničený. Z uvedeného je zřejmé, že dotace byla určena na opravu místní komunikace poškozené živelní pohromou. Jak vyplývá ze shora uvedeného, předně tedy odborného vyjádření Ing. V. H. a průvodní zprávy k projektové dokumentaci Ing. J. Č., mělo se jednat pouze o výměnu asfaltového povrchu stávající místní komunikace a vysprávkou výtluků, nikoliv o kompletní rekonstrukci a o vybudování nových chodníků, vjezdů do

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dvorů a stání. K tomu ostatně ani poskytnutá dotace neměla sloužit. Nadto soud dodává, že pokud by žalobce skutečně chtěl požádat o dotaci na celkovou plochu komunikace, tj. včetně příslušenství, poté by do žádosti musel uvést průměrnou šířku komunikace 12,5 m (nikoliv 4 m) a délku 174 m.

78. Dále žalobce namítal, že od podání žádosti o dotaci došlo omylem k uvedení plochy vodní nádrže Louže o výměře 640 m² místo správných 194 m², tato písarská chyba byla i nadále opisována a z tohoto důvodu vždy chybně uváděna v podkladech, z čehož dle žalobce plyne, že neměl v žádném případě v úmyslu vědomě zkreslovat plochu vodní nádrže. K této námitce je nutno zdůraznit, že v žádosti o dotaci se žalobce zavázal opravit celkovou plochu nádrže v rozsahu 640 m². Poskytovatel dotace pak tento údaj zahrnul do rozhodnutí o dotaci jako závazný parametr INT, konkrétně intervalem v rozpětí 574 až 704 m². V průběhu daňové kontroly přitom bylo prokázáno, že oprava vodní záchytné nádrže byla realizována na ploše 194 m² (zpevnění dna vodní nádrže). Je tedy nepochybné, že při opravě záchytné vodní nádrže nebyl dodržen závazný parametr poskytnuté dotace a že v tomto ohledu nebyla dodržena podmínka rozhodnutí o dotaci. Okolnost, že došlo k písarské chybě žalobce při specifikaci plochy vodní nádrže Louže, nemá žádný vliv na to, že došlo k porušení podmínek rozhodnutí o dotaci, které žalobce podepsal. Žalobci rovněž dle názoru soudu nic nebránilo v tom, aby na danou chybu u plochy vodní nádrže upozornil poskytovatele dotace a inicioval úpravu podmínek. Žádné kroky v tomto směru však žalobce neučinil.
79. Soud se plně ztotožňuje se závěrem žalovaného, že žalobce nedodržel závazné parametry v případě opravy komunikace „X“ a záchytné vodní nádrže. Námitky žalobce proto nejsou důvodné.
80. Dále se soud zabýval námitkou žalobce, že neporušil žádné ustanovení zákona o veřejných zakázkách, neboť nebyl povinen podle tohoto zákona postupovat.
81. Podle § 7 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách se veřejné zakázky se podle výše jejich předpokládané hodnoty dělí na nadlimitní veřejné zakázky, podlimitní veřejné zakázky a veřejné zakázky malého rozsahu.
82. Podle § 26 odst. 5 téhož zákona, zahájí-li veřejný zadavatel zadávání podlimitní veřejné zakázky postupem platným pro zadávání nadlimitní veřejné zakázky, postupuje podle ustanovení platných pro zadávání nadlimitní veřejné zakázky. Zahájí-li veřejný zadavatel zadávání veřejné zakázky malého rozsahu (§ 12 odst. 3) postupem platným pro zadávání podlimitní veřejné zakázky, postupuje podle ustanovení platných pro zadávání podlimitní veřejné zakázky.
83. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce dne 21. 6. 2010 zahájil zadávací řízení odesláním výzvy k podání nabídky na plnění veřejné zakázky na „*Opravu komunikací poškozených živelní pohromou, Slavětín ve zjednodušeném podlimitním řízení*“ (pozn. soudu - oprava komunikace „X“). Ve výzvě bylo mj. uvedeno, že nabídka bude obsahovat veškerá kvalifikační, technická a ekonomická kritéria podle zákona o veřejných zakázkách. Přílohou předmětné výzvy poté bylo i prohlášení uchazečů o podlimitní veřejnou zakázku k prokázání základních kvalifikačních předpokladů. Obdobně žalobce postupoval i při zahajování zadávacího řízení týkajícího se výběru uchazeče pro opravu komunikace „X“ a záchytné vodní nádrže.
84. S ohledem na znění shora citovaného § 26 odst. 5 zákona o veřejných zakázkách je zřejmé, že pakliže žalobce zadal veřejnou zakázku ve zjednodušeném podlimitním řízení, byl

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

povinen nadále postupovat podle ustanovení platných pro zadávání podlimitní veřejné zakázky, tj. podle zákona o veřejných zakázkách. Z obsahu správního spisu je ovšem patrné, že takto žalobce nepostupoval. Například zadávací dokumentace neobsahuje minimální požadavky stanovené v § 44 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách, žalobce svou písemnou výzvu k podání nabídek nezaslal nejmeně 5 zájemcům (§ 38 zákona o veřejných zakázkách), anebo neustanovil komisi dle § 71 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách pro otevírání obálek v zákonem stanoveném počtu (otevírání obálek byl přítomen pouze starosta) a komisi, která by hodnotila jednotlivé nabídky (§ 74 odst. 3 téhož zákona), neustanovil vůbec, neodeslal oznámení o výběru nejvhodnější nabídky a nestanovil lhůtu pro podání námitek a zákazu uzavření smlouvy (§ 81 téhož zákona). Soud tak nepřisvědčil argumentaci žalobce, že se nemohl dopustit žalovaným vytýkaných pochybení, resp. porušení zákona o veřejných zakázkách, neboť nebyl povinen podle uvedeného zákona postupovat.

85. Soud dále doplňuje, že veřejné zakázky na opravu ulic „X“ a „X“ spolu věcně (jde o místní komunikace), místně (komunikace spolu bezprostředně sousedí) i časově souvisí (zadávací řízení i oprava komunikací probíhali ve stejnou dobu). Jestliže podle odborných vyjádření Ing. H. byla hodnota opravy ulice „X“ vyčíslena na 5 092 000 Kč a hodnota opravy ulice „X“ také na 5 092 000 Kč, je zřejmé, že žalobce předpokládal, že hodnota oprav daných komunikací dosáhne 10 184 000 Kč. Opravy uvedených komunikací, které spolu věcně, místně i časově souvisely, tudíž přesahovaly částku 6 000 000 Kč, a v posuzovaném případě se tak nemohlo jednat o zakázku malého rozsahu dle § 12 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách, nýbrž šlo o podlimitní veřejnou zakázku ve smyslu § 12 odst. 2 téhož zákona. Jelikož však žalobce zadal veřejné zakázky na opravy dotčených komunikací jako podlimitní, nedošlo v tomto ohledu k porušení zákona o veřejných zakázkách. Nicméně i z tohoto důvodu byl žalobce povinen zadat veřejné zakázky na opravu komunikací na ulicích „X“ a „X“ jako podlimitní veřejné zakázky. Žalobní námitka tudíž není důvodná.
86. Soud dále k tvrzení žalobce, že starosta žalobce dal podnět k zahájení daňové kontroly, poznamenává, že tato skutečnost je pro projednávanou věc zcela bez významu. Tato okolnost totiž nemá žádný vliv na to, že daňová kontrola byla řádně zahájena.
87. K argumentaci žalobce, že žádný z kontrolorů nezpochybnil, že dotace byla použita k účelu, k němuž byla určena, soud uvádí, že z obsahu celého správního spisu, ať již z protokolů o místním šetření (ze dne 20. 3. 2015, 15. 1. 2014 a 27. 3. 2014), jednotlivých výzev správce daně k poskytnutí informací adresovaným např. policii, Městskému úřadu Louny, společnosti STRABAG a. s., a jiných podkladů pro rozhodnutí, je zřejmé, že správce daně měl pochybnosti o hospodaření žalobce u peněžních prostředků poskytnutých mu ze státního rozpočtu na základě rozhodnutí o poskytnutí dotace. S výsledky svých kontrolních zjištění správce daně žalobce seznámil tak, že mu tyto po dohodě zaslal do datové schránky a poskytl mu přiměřenou lhůtu pro vyjádření. Skutečnost, že měl správce daně za to, že žalobce pochybil při použití dotace k určenému účelu, musela být žalobci zřejmá nejen z uvedeného dokumentu, ale rovněž ze zprávy o daňové kontrole, která byla s žalobcem projednána dne 8. 6. 2016. Žalobní námitku tudíž soud neshledal důvodnou.
88. Pokud žalobce měl svou výtkou na mysli kontrolory Ministerstva pro místní rozvoj, kteří v roce 2011 pořídili protokol o výsledku mimořádné kontroly zaměřené na hospodaření žalobce s veřejnými prostředky ve smyslu § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole, ve znění pozdějších předpisů a dospěli k závěru, že žalobce dodržel

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

termíny realizace a závazné ukazatele uvedené v Rozhodnutí I a Rozhodnutí II, soud pro úplnost doplňuje, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu jsou orgány rozhodující o odvodu za porušení rozpočtové kázně v řízení vedeném podle daňového řádu zcela nezávislé na výsledcích kontrol vedených podle jiných právních předpisů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2014, č. j. 10 As 10/2014-43, a ze dne 25. 2. 2016, č. j. 7 Afs 13/2016-25) a jsou oprávněny si samy posoudit otázku dodržování povinností příjemce dotace. V rozsudku ze dne 15. 12. 2016, č. j. 4 Afs 167/2016-47, Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„institut porušení rozpočtové kázně je obsahově širší než institut správního deliktu a závěr jednoho orgánu veřejné moci, že nedošlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle zákona o veřejných zakázkách, proto není na překážku závěru jiného orgánu veřejné moci, že došlo k porušení rozpočtové kázně. (...) Vzhledem k tomu, že instituty porušení rozpočtové kázně a správního deliktu mají různý obsah, závěr o tom, že nedošlo ke spáchání správního deliktu, bez dalšího neovlivňuje závěr o porušení zákona o veřejných zakázkách, respektive o porušení rozpočtové kázně“*. Ačkoliv se Nejvyšší správní soud v odkazovaném rozsudku zabýval vztahem řízení před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže a správcem daně, uvedené závěry lze aplikovat i na nyní posuzovanou věc. Správce daně může při rozhodování o odvodu otázku porušení rozpočtové kázně posoudit zcela samostatně. Totéž platí i ve vztahu k poskytovateli dotace. Poskytovatel dotace není tím, kdo závazně určuje, zda byly finanční prostředky poskytnuté ze státního rozpočtu čerpány oprávněně. Je oprávněn posuzovat toliko splnění cíle projektu, jeho závěry ovšem nejsou pro správce daně závazné; zjistí-li správce daně porušení podmínek, je oprávněn a povinen z vlastního zjištění vycházet (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2017, č. j. 2 Afs 334/2016-42).

89. Soud nepřisvědčil ani argumentaci žalobce, že žalovaný porušil zásadu předvídatelnosti a spravedlivého procesu. Soud podotýká, že žalobce nijak nekonkretizoval, v rozporu s jakými svými dřívějšími rozhodnutími měl žalovaný nyní rozhodnout a ve vztahu ke kterým rozhodnutím by měl odůvodnit odklonění od svých předchozích závěrů. Na takto obecně formulovanou námitku reaguje soud ve stejné rovině. Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí a po prostudování správního spisu soud neshledal, že by vydané rozhodnutí neodpovídalo okolnostem daného případu, nebo bylo nepřiměřené či neočekávané. Žalobní námitka proto není důvodná.
90. K požadavku žalobce na moderaci výše odvodu za porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 65 odst. 3 s. ř. s. soud uvádí, že o povaze odvodu za porušení rozpočtové kázně uvažil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2015, č. j. 5 As 95/2014-46, a vyslovil, že *„porušení rozpočtové kázně však správním deliktem není a stejně tak uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně není trestní sankcí. Byť se v souvislosti s odvodem za porušení rozpočtové kázně běžně hovoří o jeho sankčním charakteru, neznamená tento přívlastek bez dalšího, že jde o sankci trestní povahy, na kterou by bylo možné aplikovat zákonné instituty určené pro oblast správního trestání (zde konkrétně institut soudní modrace trestu) či snad jiné zásady, které pro oblast správních deliktů dovodily správní soudy a Ústavní soud především analogií z oblasti trestního práva. V širším slova smyslu je totiž sankcí ve smyslu konstrukce právních norem jakýkoli negativní následek spojený s porušením primární povinnosti právní normy. Sankci v tomto širším slova smyslu pak od sankce v užším slova smyslu (tj. sankce trestní) odlišuje mj. cíl sankce. Přitom především cíl odvodu za porušení rozpočtové kázně, který je peněžitým plněním, jenž je příjmem státního rozpočtu [§ 2 odst. 1 a § 2 odst. 3 písm. b) daňového řádu], je jiný, než jaký je cíl trestní sankce. Tímto hlavním cílem je navrátit zpět do státního rozpočtu prostředky, které nebyly využity za účelem a v souladu s podmínkami, které*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stát (či Evropská unie) pro čerpání těchto prostředků stanovil. [...] Proto následkem nevyužití dotace pro stanovený účel či její použití v rozporu s předem určenými podmínkami je povinnost tuto dotaci (i třeba jen z části) vrátit tak, aby tyto prostředky mohly opět sloužit svému původnímu účelu“. Krajský soud se s citovanými závěry ztotožňuje a neshledal důvod se od nich odchýlit. V daném případě tudíž není dán prostor pro postup podle § 78 odst. 2 s. ř. s., jak navrhoval žalobce v podané žalobě.

91. Co se týče poukazu žalobce na likvidační dopad odvodu za porušení rozpočtové kázně, soud opětovně konstatuje, že odvod za porušení rozpočtové kázně není sankcí za správní delikt, tudíž se při jeho ukládání neuplatní zákonné instituty určené pro oblast správního trestání. K posouzení majetkového dopadu odvodu slouží právní nástroje jako posečkáni dle daňového řádu nebo institut prominutí dle zákona o rozpočtových pravidlech. Je tedy zřejmé, že tento odvod může mít likvidační dopad na žalobce, avšak vzhledem k povaze odvodu není možné likvidační dopad zohlednit již při jeho ukládání, nýbrž až v rámci dodatečných řízení o posečkáni nebo prominutí (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2019, č. j. 2 Afs 364/2017-39).
92. K návrhu žalobce na provedení výslechu pana M., zpracovatele povodňového plánu, soud uvádí, že žalobce výslech tohoto svědka navrhl k prokázání toho, že oprava komunikace v ulici „X“ splnila cíl akce a zásadně přispěla k protipovodňovým opatřením ve sledované lokalitě. Výše uvedené skutečnosti, které měl daný svědek prokázat, nebyly daňovými orgány zpochybněny a nebyly předmětem jejich rozhodnutí v projednávané věci. Předmětná svědecká výpověď je tedy nadbytečná.
93. Pokud jde o žalobcem navržený výslech V. Z. z Městského úřadu v Lounech, soud konstatuje, že se ve správním spisu nachází vyjádření Městského úřadu v Lounech, stavebního úřadu, které vyhotovil pan Z., v němž je uvedeno, že na opravy komunikací nebylo třeba stavební povolení ani souhlas s ohlášeným stavebním záměrem. Skutečnosti, které měly být prokázány svědeckou výpovědí pana Z., jsou tudíž již obsahem správního spisu, a proto soud vyhodnotil výpověď uvedeného svědka jako nadbytečnou. Za nadbytečnou shledal soud rovněž výpověď Ing. M. N., zaměstnankyně Městského úřadu v Lounech, která byla žalobcem navržena k prokázání toho, že nebylo třeba z důvodu bleskových povodní svolávat povodňovou komisi. K tomu soud zdůrazňuje, že ve správním spisu je založeno vyjádření Městského úřadu v Lounech, odboru životního prostředí, ze dne 21. 1. 2016, v němž Ing. N. uvádí, že žalobce nebyl z důvodu bleskových povodní povinen svolat povodňovou komisi. Obsah správního spisu dané tvrzení žalobce prokazuje, a proto soud považuje výpověď Ing. N. za nadbytečnou. K navrženým svědeckým výpovědím všech osob, kromě zemřelých, které podepsali petici na podporu starosty městysu Slavětín, soud uvádí, že svědecké výpovědi považuje za nadbytečné, neboť dané osoby v petici nekonkrétně uvedly, že silné deště městys Slavětín měly zasáhnout na jaře a v letních měsících 2009, tedy nikoliv konkrétně dne 4. a 5. 7. 2009, jak tvrdil žalobce v žádostech o dotaci. Výpovědi navržených svědků proto nejsou způsobilé prokázat tvrzení žalobce uvedených v žádostech o dotaci, že ke katastrofálním lijavcům, které měly z 85 % poškodit komunikace na ulicích „X“ a „X“ a záchytnou vodní nádrž, došlo právě ve dnech 4. a 5. 7. 2009. Soud nepřistoupil ani k navrhovanému výslechu účastníků řízení, neboť prokazované skutečnosti lze prokázat jinak, a nebyly tak splněny podmínky pro provedení daného důkazního prostředku.
94. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

95. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 5. května 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.